

pu-ronti ühhe laua peale. Ma olin ühhes kohtas, kellest ma weel nago unnes mäletasin: teine pool käsipuud, siin sured pitkad lauad, ja laudade peal — furno-kehhad. Mind olli widud senna kohta, kuhho leitud furnokehhad wiakse, kellest kegi tea arro anda, kes nad on ehk kust nad pärrit. Ma olin monne päwa eest sedda furno-kammert käsipude takka wadand: kuidas laudade peal furnokehhad olnud, ja nende rided peatse rippunud. — Ma olin nüüd ellusalt nende seltsimehheks sanud! — kolle, jälleto!

Mo rided kisti seljast mahha ja ripputati mo peatse kohta, mo käed ja jallad seati otse. Ollaksin ma ommeti ühte sõrme otša sanud ligutada! Ma olin otsego laua külge finni naelatud. — Siis tulli se mees, kes rohho-aedas pengi peal keppiga mo pähha olli kop-sinud.

„Ahah, seal ta on!“ ütles se mees, ja lütkas mind keppiga“. Se on minno jaggo! — Säh, Albret, siin on minno nimme-kirri, panne se selle kenna poisile otša peale lakkiga finni.“

„Saab, saab, üllewataja herra!“
Nüüd tõusis mul lotus ello pole: sest kui nimme-kirja lakkiga mo otša peale pididi pandama, siis se tulline sulla laf tõeste mo ihho lifuma aeaš. — Agga tener olli laisk, sedda pišofest waewa wõtma, panni nimme-kirja mo riinna peale ja läks omma teed.

Üks ja teine tulli senna watama, — agga se kange wänge furnolehk aeaš keiki jälle omma teed. — Ligutada ei sanud ma, agga wadata woisin mollemile pole külge. Pahhemal polel olli ühhe walge nore tüttarlapse furnokehha, kenna näggo wilto minno pole pöör-dud; parremal polel olli üks wägga kangeste pundund wannamees, terwe mustjas sinnine lihha mäggi — poond woi uppund? — Ei olnud sedda armolist kät, mis mo filmad olleks finni wautand!

Se hirmus tubba pandi finni: uksehoidja kustutas tulle ärra, panni präunal ukse finni, — teris lukko ja läks jalgo tagga weddades ja ninna tubbakast nusates omma teed. Ulitsa tulle walguš paistis kui kumma siise. — Ma